לפורפו וה"ד בחמץ של אחרים שקבל עליו אחריות דכגי לכו בייחד לו בים או מחילה עשרה וכמש"ל וס"ל כמו שהני ב' הקנום מהני להו קודם זמן אסורא ס"ל מסני לבחר זמן איסורא ואפי' בסוך כפסח נמי מסני לענין שלא לעבור של בל יראה ובל ימלא אכל למצום השבשה לא מהני אלא לרבנו בלא עשם לב' תקנות אלו קודם זמן איסורא שוב לא מסני בסן למצות סשבחה אלא משכיחו בכל דבר דהא גם בחמץ של אחרים שקבל עליו אחריות נוסג מצות השכתה וכתש"ל סימן ע"ה ולר"י משביחו בשריפה דוקה ואם לא מלא עלים לשורפו בע"כ ישב בעל ממנום בשבהם ואי משום בא יראם וכל ימלא בייחד לו בים או מחילם פשרם סגי לים וא"ל לבערו מן סעולם נמלא דימן של ד"י סופו להקל לגבי חמן זה שלא מלא עליש לשורפו . ודע שאין זה סותר לתם"כ למעלה בתחלת סי' ע"ז והמכין יבין מעלמו . ומ"מ לא חקשם מכאן לפרס"י וכרמב"ם דם"ל דבהמן של אחרים שקבל עליו אחריות לא מסני ייחד לו בית ומהילה עשרה וכ"ב שלא מהני בחמץ שלו במוליאו מרשופו ואכתי בכה"נ אפילו בכל יראה ובל ימלא נמי פובר וא"כ כא אין בדומ של ר"י סופו להקל כלל דאפילו לא מצא עצים לשורפו מחויב לבערו מן סעולם בכל דבר וחפי׳ לר"י משום בל ירחם וב"י. כח לק"מ דכא לפרם"י כא דאר"י אין ביעור חמן אלא שריפה אינו אל ה קודם זמן איסורא אבל לבחר זמן איסורא איהו נמי מודם דסשבחתו בכל דבר וכל דינו של ר"י אינו אלא במפרש ויולא בשיירה קודם זמן איסורה וכמו שפי׳ רש"י בדף כ"ח ח"כ בלח חוא עלים לשורפו בע"כ דינו של ר"י סופו לסקל וח"ל לבערו כלל משום כל ירחם וכל ימלח דלה חל עליו עד הפסח ויכול לבטלו בע"פ בכ"מ שכוא ואלו מלום השבחה חל עליו ל' יום קודם הפסח ששוחלין ודורשין בכל' פסח וכמו שפרש"י שם וסרמב"ם י"ל דחיסו ז"ל כמי כרש"י ס"ל בהח וכי האמינה אנה לדעת כל רבוותה שחולקין על פרש"י ומפרשין לכא דר"י בלאחר זמן ביעורו כוא דכוי דוקא בשרפס וכוכיהו כן בראיות א"כ סא וודאי ים ראים לדברי מכא וכדאמרן בשואי קפיה לן למאי דפי' סקשה לך הא דפריך בפ"ק דפסחים ולבתר איסורו לא מלי מבפללים וסתניא סים יושב בבס"מ ומוכר שיש לו המן בתוך ביתו מבטלו בלבו אחד שבת ואחד י"ע וסה י"ע לבתר איסירה כוח וסרי למחי דס"ד דאפי׳ למלות השבתה נמי מהני ביפול ואפי׳ לבחר איסורא א"כ קשה מלות סשבחם דלר"י בשרפה ולרבון בכל דבר שיכול להשביתו היכי מ"ל ביין דביטול מסני לעולם אפי' בתוך ספסח ואפי' למלוח ספבתם וי"ל דסוי מלי למימר ולשטמיך וכדאמרן אלא כן דרך סגמרא דמלי למימר ולפשמיך ולא קאמר לסכמ"ש הפוס' במקומות אין מספר ואט"ג דקאמר סתם דיקה נמי דקסני כי' יושב בבכ"מ ש"מ ולא קאמר נמי דיקא נמי מכא דאמרן לא חש לומר דיקה נמי הלה מם דדיים לם מגופה דברייםה עלמם חבל כהי דיקא נמי דממקום אחר סוא לא חש למימר לים : ועתה נבא לעיקר סנידון סנם סוכחת סרמב"ן נכוחם שכתב וכן סדבר כו' א"כ למה נאמר בחיכם ולמם נאמר גבולך כו' ועוד שהביאו ראים הרמב"ן והר"ן שם מן המכילחא דתניא החם בבחיכם למה נאמר לפי שנאמר בכל גבולך שומע אני כמשמעו ת"ל בבחיכם מה ביתך ברשותך אף גבולך ברשותך ילא חמלו של ישראל שסוא ברשות נכרי אע"ם שסוא יכול לבערו אבל אינו ברשוחו יצא המצו של נכרי שסוא ברשות ישראל והמץ שנפל עליו מפולת אע"פ שהוא ברשותו אבל אינו יכול לבערו ופי' שסים במשמע ולא יראם לך בכל גבולך שלא נניח המנטו בכל גבולנו אפי' בכיח של נכרי לכן בא בבתיכם לסוליא כיתו של נכרי ולמדנו מברייתה זו וכו' עד בפי' גמרה דפסחים וכמשכ"ל משמו וזה שסיימו בברייתא שכתבנו יצא המצו של נכרי שהוא ברשות ישראל מהקם בתים וגבולין קאמר דמה בגבולין מותר דכחיב לך שלך אי אתה רואם אבל אחם רואם של אחרים ושל נבום אף בבחיכם ומי מוחר ומוליא כמי חמץ שנפלה עליו מפולח גדולה שאין בידו לפקח הגל והוא אבוד ממנו ומכל אדם שסוא מוחר דלא קריק בים שלך ע"כ . ואע"פ שסרא"ש מפרש שם לססיא מכילתא בענין אחר דבריו סמוסין וגם דעת בגאונים פסביא שם ברח"ם כיל שסוח כדעת הרמב"ן חש"פ שברח"ש סבב דבריהם לפנין אחר א"א לומר כן. גם ס"ר יונם סבין דברי כנאונים ע"ד זו ובום דבריו פשופים ומובנים. ואפחיק דברי ברא"ם שם בפ"ק דפכחים וז"ל ים מן כגאונים שאמרו ישראל שכפקיד חמצו אצל נכרי או אצל ישראל חברו וקבל עליו כנפקד אחריות כנפקד חייב כביעורו ולא כמפקיד אע"פ שכוא בלו כיון שאימו ברשוחו והביאו ראים מעכילהא דחליא החם בבחיכם למה נאפר לפי שנה' בכל גבולך שומע אני כפשוטו ח"ל בבחיכם מם ביתך ברשוסך לה גבולך ברשותך יצא חמצו של נכרי ברשות ישראל שסוא בביתו ואיני יביג

בל ימלא דלכא אפי׳ בפסח נמי סגי לים ובע"כ מחויב לכוליאו מרשותו ידי לסנלל מאיסור דב"י דלסבא דאלו לשעבר אין לו מקנה מ"מ ישב בעל ומצות השבחה דחין מצותו אלא בשרפה דוקא ואתי שפיר נמי הא דק"ל יוו דבמוליאו מרשוחו סגי ליה א"כ השבתה מן העולם ביכי משכחת לב ילאחר זמן איסורא מחוייב להשכיחו אם החמץ ברשוחו ולא סגי לי' בסוצא' וכשותו וניחא נמי כא דדייק רבא מדאמר ר"ע תשביתו מעי"ע דאי בי"ם וא בסיב כל מלחכם לא מעשו דם"מ דס"ל דלא אמרינן מתוך דאי אמרינן וחוד אפי' בי"ם נמי דכא סכערם לזורך כוא דכיון דחל עליו מזות העבתה כר ועדיין החמץ בביחו וברשותו לה סגי ליה במוליהו מרשותו משום מלום ישבתם ותי כ"ל מחוך וודחי שרי משום דללורך כוא משום מלוה השכחם. בסכי נמי ניחא לר"י סגלילי דס"ל דחמן בפסח מוחר בסנאם ולדידים ספקר מור מסכי אפי' בחוך הפסת דהא מה דלא מהכי ביסול לדידן בתר זמן זיסורו הוא מטעמא דכיון דאסור בהנאה לאו ברשוחיה קאי ולא מלי מבטל ים אבל לדידים כיון דמותר בסנאם ברשוחים קאי וממונא דידים סוא ונסי ילח מסני לדידים ביפול מס"ע גופים דכיון דדידים כוח וברשותים קחי אה לנחת מרשותים ע"י גלוי דעתים דביטול . אפ"ם כפקר גמור וודאי זסני וסרי יכול להפקירו כיון דדידים סוא חל שליו הפקר גמור וכן לר"ם ים"ל חמץ שעבר עליו כפסח שרי בכנאם וס"ל בפ' מרובה ובפ' הזהב דבר הנורם לממון כממון דמי והרי כל חמץ בפסח הע"ג דחסור בסנחה גורם ממון הוא הואיל ושרי לאחר הפסח וכיון דלדידים גודם לממון כממון דמי יל חמץ בפסח ברשותים האי ומלי להפקירו אפי' לאחר זמן איסורא וכמשכ"ל :סימנים בקודמים . ואם כן לרי"ם ור"ש היכא משכחת לה למצות השבחה שמבערו ען הפולם לגמרי פורח זה למה אטו בשופטני עסקיק זיכול לחקן ש"י הפקר בשלמא וערה נפשו לבערו מן העולם. אבל למש"ב אתי שפיר דנהחר איפורה לה סגי בהפקר אלה לענין שלה לעבור על בל ירה" בל ימלא אבל לענין מצוח השבחה כיון שלא הפקירו קידם זמן איסורא לא שני ליה את"כ משביתו מן העולם לגמרי והיינו מלות השבחה דכת' רחמנה. בסכי נמי ל"ל קושיא עלומה מה שיש לי להחשות בהא דאמרו הכמים לר"י כל דין כו' לא מלא עלים לשורפו יכא יושב ובעל דתמה על עלמך אמאי שב בעל דברי לענין שלא לעבור על לאוי דבל יראם ובל ימלא אם מבעבו מן בעולם ע"י איזם ענין שיסים שוב בוודאי אינו עובר עליו מכפן ולהבא רכיון שנאבד החמץ מן העולם שוב אינו נראה ולא נמלא א"כ אפילו לר"י יאמר אין ביעור חמץ אלא שרפה כל כיכא שאין כידו לפורפו ולקיים מלום שרפה אפ"ה מחוייב לבערו מן העולם ע"י ענין אחר כדי שלא יעבור עוד בכל יראה וכבל ימלא על להכא ואע"ג דאינו יולא ידי חוכת השבתה ע"י שמבערו שלא ע"י שרפה מ"מ מהכי ליה שלא לעבור על בל יראה ובל ימלא הבא במבערו בכל ענין וכיון דמהני ליה מחוייב לבערו באיזה ענין שיהים! לסוליאו מן סעולם דאעו מאן דאי אפשר לו למיעבד הרחי מלום הדא מלום נמי לא יעביד בחמים וא"כ אם לא מלא עלים לשורפו כמו שלרבנן מבערו מן העולם בכל דבר שיכול להשביחו ומקיים בזה מלות השבתה ה"כ לר"י אע"פ שאימ מקיים עי"ז למלום סשבתה אפ"ה מחויב לבערו מן בעולם בכל דבר שבידו משום איסור בל יראה ובל ימלא ולא נחלק ר"י על חכמים אלא בדאפשר בשרפה אבל בלא אפשר כגון שלא מאא עלים לשורפו מבערו בכל דבר בע"כ ובכא ר"י וחכמים שוין א"כ אין כאן סופו לסקל אפי' לר"י ומאי קאמרי רבנן לר"י לא מלא עלים כו' סא לא ישב בעל ימחוייב לבערו מ"מ לר"י כמו לרבכן | אלא וודאי כמ"ס דלענין שלא לעבור על בל יראם ובל ימלא במוליאו מרשותו אפי' לאחר זמן איסורא ואפי' בסוך בפסח נמי מהני אבל לענין מלות השבחה כל שלא הוליאו מרשוחו הודם ומן איסורא שוב אין לו מקנס בענין אחר אלא בסשבחם ולא סגי לים במוליאו מרשוחו משום מלוח השבחה ואם לא מלא פלים לשורפו לרבק דם"ל דמצות כשבתה בכ"ד לא סגי ליה במוליאו מרשותו אלא מחויב לסשביתו בכל דבר אבל לר"י דבמשביתו בכ"ד אינו מקיים למצות השבתם א"ל להשבימו ואי משום בל יראה ובל ימלא הא במוליאו מרשותו נמי סגי ליה נמלא דינו של ר"י סופו להקל בע"כ בל"מ עלים לשורפו. ומ"מ אין להוכיח מכחן דבמוליחו מרשוחו עכ"פ מכני לענין שלה לעבור של בל ירחה ובל ימלא וכדברי הרמב"ן ז"ל דאל"כ אין בדימי של ח"י סופו להקל כלל דבלא מלא עלים לשורפו ת"מ לא ישב בעל דמשום לאוי דבל יראם ובל ימלא ש"כ ממויב לבערו בכל דבר כיון דאין להם תקנה בענין אחר. דהא וודאי יש לדחות דאפי' את"ל דלא מהני במוליאו מרשותו אפי' לענין לעבור על בל יראה ובל ימלא אפ"ה משכחת לה בדינו של ר"י סופו להקל בלא מלא עלים